

Maaïke Meijer

Maaïke Meijer werd in 1949 in Eindhoven geboren en studeerde Nederlands aan de Universiteit van Amsterdam. Ze werkte als lerares, literair journalist en vertaler, en gaf talloze lezingen over literatuur. In 1988 promoveerde ze aan de Universiteit van Utrecht en was tien jaar lang universitair hoofddocent bij Vrouwenstudies Letteren in Utrecht. In 1998 werd Meijer hoogleraar genderstudies in Maastricht en tot 2013 werkte ze als directeur van het Centrum voor Gender en Diversiteit in Maastricht. In 2011 verscheen van haar hand een biografie over dichter Vasalis, momenteel werkt ze aan een biografie over schrijver, dichter en tekenaar Fritzi Harmsen van Beek.

woensdag bij mij logeren en een andere vriendin deed ook mee en zo hebben we Shoshanna grootgebracht.

Als je enig kind bent, heb je familie nodig en dat hoeven niet per se bloedverwanten te zijn. We kookten samen, keken televisie, babbelden veel en ik verwende haar natuurlijk ook een beetje. We hebben altijd contact gehouden – haar eigen moeder is overleden – en nu heeft ze zelf een dochter die ook weer oppas nodig heeft: een jong gezin kan wel wat support gebruiken. Ik vind het leuk

daar een beetje onderdeel van te zijn. Het voegt iets toe aan mijn leven en zo moet het ook eigenlijk zijn. Die individualisering is allemaal mooi en aardig, maar ergens klopt er iets niet: oude mensen die alleen zijn en jonge mensen die de drukte niet aankunnen.”

Les 5

Perfectie haalt de kwaliteit weg

“Hard werken en er niet te veel mee zitten als iets niet helemaal lukt, houdt je vrijheid en werkplezier in stand. Ik heb als control freak echt moeten leren dat het niet altijd volmaakt hoeft te zijn. Perfectie haalt paradoxaal genoeg de kwaliteit vaak weg. Zo is het in een organisatie soms nodig dat de dingen blijven lopen en als ik het dan op zit te houden omdat ik het perfect wil doen, dan maak ik het eigenlijk slechter.

Dat perfectionisme een soort kramp is, zag ik vaak bij mijn promovendi, die raken in een schrijfkramp. Lever maar een kladhoofdstuk in, zei ik dan, want in een hoofdstuk dat al af is heb ik helemaal geen interesse – ik moet ook nog wat te doen hebben. Vertrouw er maar op dat je het in je hebt. Als je denkt dat het meteen goed moet zijn, kom je er sowieso niet uit.”

Les 6

Alles wat je aandacht geeft, groeit

“Naast mijn baan als hoogleraar heb ik ook een tijd als coach gewerkt. We hadden een project dat ‘het onderzoeksatelier’ heette, en we ontdekten dat vrouwen heel weinig subsidieaanvragen deden. Er bestaan veel subsidies en potjes, maar bijna niets ging naar vrouwen omdat ze ook weinig aanvroegen. We zijn een project gestart waarbij we vrouwen hielpen goede onderzoeksaanvragen te schrijven en dat werd een enorm succes.

Ik ontdekte dat er bij veel vrouwen een

Als vrouwen meedoen aan het gesprek, worden ze als bitch en opdringerig gezien

blokkade zat. Soms was iemand heel ambitieus maar zat ze in een totaal niet-ambitieuze omgeving. Of iemand werd tegengewerkt en dan keken we of je om zo’n persoon heen kon werken – in de praktijk betekende dat negeren, want alles wat je aandacht geeft, groeit.

Ook keken we naar: wat zijn je steunpunten, aan wie heb je wat? We haalden heel goede resultaten: vrouwen die bijna ontslag hadden genomen, haalden nu ineens een miljoen binnen.”

Les 7

Soms moet je een beetje provoceren

“Samen met twee collega’s heb ik een boek over het werk van André Rieu geschreven. Mensen zeiden dan: maar jij bent toch een serieuze literatuurwetenschapper? En dan dacht ik: oh, maar dan schrijf ik juist dat boek. Ik houd wel van lichte provocatie en ik wil mijn neus achterna kunnen gaan in wat ik wil onderzoeken – dat heb ik ook altijd bij collega’s aangemoedigd. Ik ben dol op levensliederen en zing ze zelf ook. Ik vond André Rieu een heel interessant studieobject: liefhebbers van klassieke muziek vinden wel dat wat hij maakt ordinair is, of plat, maar ik vroeg me af waarom zoveel mensen daar dan heen gaan. ►